

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2016 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 12 listopada 2014r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwalnia A. K. z obowiązku spłaty zaległych składek na ubezpieczenia społeczne za okres 1 września 2006 roku do dnia 30 czerwiec 2007 roku, ustalając, że w/w okresie A. K. nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia poza rolniczej działalności gospodarczej.

UZASADNIENIE

A. K. w dniu 22 grudnia 2014 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 12 listopada 2014 r., znak: (...) w przedmiocie ustalenia wysokości nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Odwołująca zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych poprzez zobowiązanie jej

do opłacenia składek z tytułu ubezpieczenia społecznego, ubezpieczenia zdrowotnego i Funduszu Pracy, ponieważ obowiązek ten wygasł w dniu 2 sierpnia 2006 r. z dniem opuszczenia przez nią kraju i całkowitego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Ubezpieczona wniosła o zmianę decyzji poprzez ustalenie, iż nie jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu ubezpieczenia (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 stycznia 2015 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że w oparciu o zaświadczenie Prezydenta m. st. W. z dnia 15 grudnia 2008 r.

oraz informację z Urzędu Skarbowego W.-P. z dnia 30 czerwca 2011 r. wydano decyzję w dniu 29 lutego 2012 r. stwierdzającą, że odwołująca podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 18 stycznia 1999 r.

do dnia 31 sierpnia 1999 r. oraz od dnia 1 września 2006 r. do dnia 29 czerwca 2007 r. Oddział podniósł, że niniejsza decyzja nie została zaskarżona i w związku z tym jest prawomocna. W ocenie organu rentowego stwierdzenie zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy za okres od września 2006 r. do czerwca 2007 r. było prawidłowe (k. 8-9 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...) od dnia 18 stycznia 1999 r. Zgodnie z zaświadczeniem wydanym przez Prezydenta m. st. W. z dnia 8 grudnia 2014 r., odwołująca wykreśliła wpis z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 1 czerwca 2007 r. (k. 5 a. s.).

Ubezpieczona w dniu 2 czerwca 2006 r. zwróciła się do (...) Ośrodka (...) (...) z prośbą o udzielenie bezpłatnego urlopu w terminie od dnia 1 września 2006 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. (k. 66 a. s.).

Odwołująca w dniu 28 sierpnia 2006 r. dokonała dwukrotnie wypłat z (...) BANK(...) / (...) kwot w wysokości 40 (...) i 20 (...), co stanowiło odpowiednio kwoty 238,94 złotych i 119,23 złotych (k. 6 i 7 a. s.).

Ubezpieczona w dniu 13 lipca 2007 r. zwróciła się do (...) Ośrodka (...) (...) z prośbą o udzielenie bezpłatnego urlopu w terminie od dnia 1 września 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. (k. 67 a. s.).

Wnioskodawczyni zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej od dnia 1 sierpnia 2006 r. wysyłając stosowne pismo do Urzędu D. P., ponieważ w ww. miejscu rejestrowała swoją działalność. Odwołująca nie wysłała żadnej informacji

do Urzędu Skarbowego ani do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. A. K. w sierpniu 2006 r. wyjechała do L. będąc zatrudnioną w Polsce w ramach umowy

o pracę na czas nieokreślony w (...) Ośrodku (...) (...), gdzie otrzymała urlop bezpłatny. Po powrocie do Polski w sierpniu 2008 r. odwołująca rozwiązała umowę o pracę z ww. pracodawcą (zeznania D. W., W. S., Ł. Ł., M. S. i J. G. oraz odwołującej się, k. 60-62 i 71-72 a. s.).

Zgodnie z zaświadczeniem z dnia 29 stycznia 2016 r. wystawionym przez (...) Ośrodek (...) (...) odwołująca była zatrudniona w ww. instytucji od dnia 1 września 1999 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. w charakterze wychowawcy-socjoterapeuty. Ubezpieczona od dnia 1 września 2006 r. do końca zatrudnienia korzystała z urlopu bezpłatnego (k. 43 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 29 lutego 2012 r.

w oparciu o własne ustalenia wydał decyzję z dnia 29 lutego 2012 r.,

nr: (...). Organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 5,

art. 8 ust. 6, art. 11 ust. 2, art. 9 ust. 1 i 1a, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4, art. 38 oraz art. 68 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że odwołująca jako osoba prowadząca działalność gospodarczą niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawą wymiaru składek

na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 18 stycznia 1999 r. do dnia 31 sierpnia 1999 r. oraz od dnia 1 września 2006 r. do dnia 29 czerwca 2007 r. (akta rentowe).

Organ rentowy w dniu 6 listopada 2012 r. zawiadomił odwołującą o wszczęciu

z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek

na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy (akta rentowe).

Organ rentowy w dniu 27 lutego 2013 r. powiadomił wnioskodawczynię o zakończeniu postępowania dowodowego (akta rentowe).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję w dniu 12 listopada 2014 r., znak: (...) na podstawie art. 83 ust. 1

oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w której stwierdził, że odwołująca jest dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek

na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Organ rentowy wskazał, że zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 24806,31 złotych, w tym z tytułu:

- składek na ubezpieczenie społeczne za okres od września 2006 r. do czerwca 2007 r. w kwocie 5206,10 złotych i odsetek za zwłokę w kwocie 4809,00 złotych,

- składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2002 r. do czerwca 2007 r. w kwocie 6760,56 złotych i odsetek za zwłokę w kwocie 7316,00 złotych,

- składek na Fundusz Pracy za okres od września 2006 r. do czerwca 2007 r. w kwocie 371,65 złotych i odsetek za zwłokę w kwocie 343,00 złotych.

W ocenie organu rentowego odwołująca nie dopełniła obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku

z czym na podstawie art. 83 ww. ustawy określono wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za mające wysoki walor dowodowy.

Sąd dodatkowo nadał przymiot wiarygodności zeznaniom świadków D. W., W. S., Ł. Ł., M. S.

i J. G. oraz odwołującej się, w oparciu o które również ustalono stan faktyczny. W ocenie Sądu wnioski wynikające z treści zeznań ww. charakteryzowały się wzajemną spójnością oraz korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 12 listopada 2014 r., znak: (...) jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy prawidłowo wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 j. t.) zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

W myśl art. 32 ustawy, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek

za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

W świetle art. 23 ust. 1 ustawy, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

W orzecznictwie sądowym jest ugruntowany pogląd, w którym o istnieniu obowiązku podlegania ubezpieczeniu przez osoby prowadzące działalność gospodarczą decyduje faktyczne prowadzenie czynności, a nie kwestie związane z uzyskiwaniem przychodu, z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem czy zgłaszaniem przerw w prowadzeniu działalności. Są to kwestie mające znaczenie w sferze dowodowej, a nie przesądzają same w sobie o podleganiu ubezpieczeniu. Zgodnie z linią orzeczniczą Sądu Apelacyjnego, „ocena, czy niewykonywanie działalności gospodarczej ma wpływ na obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, musi być poprzedzona ustaleniem, czy w okresie, w którym podmiot gospodarczy zgłosił zawieszenie lub wyrejestrowanie prowadzenia działalności gospodarczej, faktycznie działalność ta w ogóle nie była prowadzona.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 czerwca 2008 r., sygn. akt III AUa 534/08)

Odnośnie rzekomego prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującą od dnia 1 września 2006 r. do dnia 29 czerwca 2007 r., Sąd dysponuje jedynie zaświadczeniem wydanym przez Prezydenta m. st. W. z dnia 8 grudnia 2014 r., zgodnie z którym wykreślono wpis z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 1 czerwca 2007 r. W aktach rentowych nie ma żadnego dowodu potwierdzającego okoliczność, aby w wyżej wymienionym okresie odwołująca podejmowała jakiegokolwiek czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wnioskodawczyni nie podpisywała żadnych umów, nie wynajęła lokalu, nie wystawiała faktur, nie miała przychodów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i nie zatrudniała żadnego pracownika na podstawie umowy o pracy ani umowy cywilno-prawnej. Organ rentowy zgodnie z art. 6 k. c. jest zobowiązany do przedstawienia dowodów, które będą potwierdzać lub zaprzeczać prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. „Obowiązek udowodnienia okoliczności, zgodnie z ogólnymi regułami wynikającymi z art. 6 k.c., spoczywa na organie rentowym, który jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do wykazania fikcyjności tytułu ubezpieczenia.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1073/14) Zdaniem Sądu Okręgowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalenia swoje oparł jedynie na wpisie zawartym w Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej i przyjął domniemanie faktyczne, iż wnioskodawczyni w rzeczywistości do dnia 1 czerwca 2007 r. była osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Tymczasem w niniejszej sprawie to odwołująca udowodniła za pomocą rzeczowego i osobowego materiału dowodowego w postaci złożenia odpowiedniej dokumentacji i za pomocą zeznań zawnioskowanych przez nią świadków, że w spornym okresie czasu nie miała możliwości prowadzenia

swojej firmy. Świadkowie jednoznacznie wskazali, że odwołująca latem 2006 r. wyjechała do Anglii i zaprzestała przychodzenia

do (...) Ośrodka (...) (...), gdzie była zatrudniona w ramach umowy o pracę. Wnioskodawczyni w rzeczywistości zdecydowała się wziąć urlop bezpłatny, który trwał przez dwa lata. Sąd zważył jednocześnie, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego, „samo formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej ma znaczenie

w sferze dowodowej, lecz samo w sobie nie przesądza podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, gdyż decydujące znaczenie dla istnienia tego obowiązku

ma faktyczne prowadzenie działalności, a nie posiadanie uprawnień do jej prowadzenia.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III AUa 232/13) Sąd Okręgowy podkreśla, że w spornym okresie czasu odwołująca nie prowadziła faktycznie działalności gospodarczej. Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika,

że wyjazd zagraniczny związany z odpoczynkiem, uniemożliwił odwołującej faktyczne podjęcie działań związanych bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej.